

Meer middelen voor jeugdzorg nodig!

Van 17 januari tot en met 5 februari was er een stakingsactie van het personeel van de Bijzondere Jeugdbijstand, de SAJ (Service d'Aide à la Jeunesse), en de Gerechtelijke Jeugdbijstand SPJ (Service de Protection Judiciaire) van de Franstalige Gemeenschap. Dat gebeurde na een tussenkomst van de politie in de lokalen van de jeugdbijstand in Charleroi. Maar het ongenoegen beperkt zich niet daartoe. We spraken met Olivier, een opvoeder bij een VZW die voor de SAJ werkt, en Marie, studente sociaal werk.

Wat is er aan de hand?

Olivier: "We zien de directe gevolgen van het besparingsbeleid en het chronische gebrek aan investeringen in de sector. Er was een politiecontrole, zoals dit wel meer het geval is na een incident met jongeren uit de Bijzondere Jeugdzorg. Maar het liep totaal uit de hand. Er was een groot gebrek aan respect, de vakbondsafgevaardigden reageerden: 'Dit kan niet meer, de controles maken ons werk onmogelijk.'

"Het personeel voelde zich aan de kant geschoven, terwijl ze dagelijks in bijzonder moeilijke omstandigheden hun best doen. De situatie van sociale werkers wordt steeds moeilijker. Er is een gebrek aan personeel, er is plaatsgebrek in de diensten en er is een steeds grotere administratieve last. Het leidde tot een staking die snel werd gevolgd door acties bij onder meer de SPJ die de maatregelen van de jeugdrechtbanken moet uitvoeren."

In december was er al een mobilisatie van het personeel van de Bijzondere Jeugdbijstand en was er een ontmoeting met de Minister van Jeugd, Evelyne Huytebroeck (Ecolo). Leverde dat iets op?

Olivier: "Er was inderdaad een staking die werd gestopt na verschillende beloften. Het ging om beperkte beloften, maar in verkiezingstijden worden al eens beloften gedaan. We hebben geen nood aan mooie woorden, maar wel aan meer middelen. Naarmate de sociale problemen toenemen, wordt de vraag naar meer middelen enkel dringender. Vandaag wordt aan gezinnen gevraagd om hun kinderen op te voeden, maar steeds meer gezinnen slagen daar niet meer in. Het besparingsmes snijdt langs alle kanten: de uitkeringen volgen de levensduurte niet, er is een toename van werkloosheid en onzekere jobs, de problemen bij gezinnen nemen toe en terwijl we hierdoor nood hebben aan meer opvangplaatsen zien we net dat er hier wordt bespaard."

Marie: "In onze lessen wordt gezegd dat het gedaan is met de verzorgingsstaat en dat gezinnen zelf een grotere rol moeten spelen. Bij problemen zijn het de ouders die als enigen verantwoordelijk zijn. Bij zowat alle sociale diensten worden de sociale verhoudingen in contracten gegoten. De regering wil collectieve problemen op een individuele manier aanpakken met het argument dat de mens nu eenmaal zelf beslist wat er gebeurt in zijn of haar leven. Als er zoveel 'individuele' problemen zijn, spreken we echter van een sociale realiteit. De mensen die het het moeilijkste hebben worden verantwoordelijk gesteld voor hun situatie. Dat is verkeerd, de discussie moet gaan over welke samenleving we willen."